

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.212 van 20 december 2001
in de zaak A. 87.537/VII-19.741**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 28 oktober 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 oktober 1999;

Gelet op de beschikking van 25 november 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 17 november 1998 en verklaarde zich op 18 november 1998 vluchteling.

1.2. Op 15 april 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 15 oktober 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 15 juni 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, een Armeens staatsburger, zou zijn land ontvlucht zijn omdat hij door een medewerker werd opgelicht en daardoor in financiële problemen kwam en in aanvaring kwam met de autoriteiten. Zo zou betrokkene in Leninakan in een industriële bakkerij, een familiebedrijf opgericht door zijn vader, gewerkt hebben. Betrokkene zou ingestaan hebben voor de logistieke en financiële aspecten van de bakkerij. Voor de contacten met het bedrijf dat de bloem leverde, zou betrokkene reeds acht maanden beroep gedaan hebben op een zekere G M., een kennis die ook in Leninakan woonde. Per maand had het bedrijf ongeveer 40 ton bloem nodig (20\$ voor een zak van 50 kg). Betrokkene verklaart dat ze om de maand het bloembedrijf in Jerevan betaalden (het zou steeds om tienduizenden dollars gegaan zijn). Op 20 augustus 1998 zou een zekere S. S. (neef van de minister van Defensie) betrokkene opgebeld hebben omdat een schuld van 50.000\$ voor de bloem nog niet betaald was en dat hij G. nergens kon bereiken. Betrokkene zou toen naar G. geweest zijn om te vragen wat er scheelde. Deze zou betrokkene gezegd hebben dat alles in orde was, maar dat hij S. niet mocht zeggen dat ze elkaar gezien hadden. G. zou betrokkene beloofd hebben om twee dagen later, samen met hem, naar Jerevan te gaan om het geld te betalen. Betrokkene zou terug naar Samvel gebeld hebben om te zeggen dat ze twee dagen later het geld kwamen betalen.

Op 21 augustus 1998 zou betrokkene met G. voor de volgende dag afgesproken hebben. Toen betrokkene op 22 augustus 1998 op het afgesproken uur bij G. aankwam, zou deze niet thuis geweest zijn en G. vrouw zou gezegd hebben dat G. de dag ervoor reeds vertrokken was. Die dag zou betrokkene de hele tijd naar G. op zoek geweest zijn. Op 23 augustus 1998 zou hij terug naar G. huis gegaan zijn dat er toen verlaten bij lag; ook G. vrouw zou vertrokken zijn. Daarop zou betrokkene naar Jerevan zijn gegaan om S. te ontmoeten. S. zou hysterisch geworden zijn en zou betrokkene beledigd hebben en zou gezegd hebben dat ze vijf dagen hadden om het geld terug te brengen. Betrokkene zou naar huis gegaan zijn en zijn vader zou hem geadviseerd hebben om naar de politie te gaan, wat betrokkene de volgende dag zou gedaan hebben.

Op 24 augustus 1998 zou betrokkene naar de politie zijn geweest. Toen betrokkene de naam S. S. vermeldde, zou men gezegd hebben dat betrokkene maar beter zijn naam erbuiten liet. Betrokkene zou echter geweigerd hebben zijn klacht tegen G. in te trekken (waarin ook de naam S. werd vermeld). Na vijf dagen zou betrokkene teruggekeerd zijn naar Jerevan en reeds 8.000 \$, die hij had bijeengebracht door persoonlijke spullen te verkopen, aan S. overhandigd hebben. Daarna zou betrokkene op zoek geweest zijn naar G., maar zonder resultaat. In tussentijd zou betrokkene dikwijls telefoon van een verbolgen S. gekregen hebben. Op 20 september 1998 zou betrokkene door de politiekapitein aangemaand zijn om naar het politiebureau te komen. Toen betrokkene het kantoor van de majoor betrad, zou S. S. daar ook aanwezig geweest zijn. S. zou betrokkene geslagen en beledigd hebben en zou betrokkene op zijn scheenbeen geschopt hebben. De politiemajoor zou S. moeten kalmeren hebben. S. zou zijn geld terug geëist hebben. Toen zou betrokkene naar een andere kamer gebracht zijn en er door de politie aan herinnerd zijn om goed na te denken waar G. was. Om 14 uur zou betrokkene terug thuis gekomen zijn. Betrokkene zou er verzorgd geweest zijn en zou advies aan zijn familieleden gevraagd hebben. Rond 16 uur zouden drie à vier agenten gearriveerd zijn en deze zouden betrokkene naar de politiechef van Leninakan gebracht hebben. Deze zou betrokkene zwaar mishandeld hebben. Betrokkene zou er drie dagen en drie nachten gebleven zijn. Betrokkene zou constant vastgehouden en getiraniseerd zijn. Toen betrokkene met een brandende sigaret werd gefolterd zou hij naar de chef gevraagd hebben en hem gezegd hebben dat hij niet wist waar G. was, maar dat hij zelf voor het geld zou zorgen. Betrokkene zou beloofd hebben om in één maand tijd (tot 30 oktober) 43.000 dollar bijeen te brengen (42.000 + 1.000 intrest). Betrokkene zou deze overeenkomst getekend hebben. Betrokkene zou daarna door de politie thuis afgezet zijn. Betrokkene zou ook de stad niet mogen verlaten hebben en zou zich wekelijks moeten aanmelden hebben bij de politie. Betrokkene zou zelfs niet geprobeerd hebben om de som bijeen te krijgen en zou zijn vlucht beginnen plannen zijn. Via een kennis zou betrokkene in contact gekomen zijn met Nerces, een touroperator en op 27 oktober 1998 zou betrokkene deze in Jerevan hebben ontmoet. Deze zou alles regelen om te kunnen vluchten en op 30 oktober 1998, om 5 u 's morgens zou betrokkene met zijn vrouw en twee minderjarige kinderen naar Tbilisi (Georgië) gereden zijn. Betrokkene en zijn gezin zouden gelogeed hebben bij G. S., een vriend van betrokkene. Op 4 november 1998 zouden zijn vrouw en zijn twee kinderen naar Moskou gevlogen zijn, waar betrokkenes schoonvader hen zou opwachten. Betrokkene zou nog twee dagen bij G. gebleven zijn en zou daarna met Nerces afgesproken hebben om op 7 december 1998 in Jerevan met de bus te vertrekken. Het zou een tourbus geweest zijn die via Rusland, Oostenrijk en Duitsland naar België kwam. Betrokkene zou acht à negen dagen na zijn vertrek uit Jerevan in Brussel gearriveerd zijn. Hij was in het bezit van een geldig internationaal paspoort. Betrokkenes echtgenote en kinderen zouden in Moskou gebleven zijn totdat deze van betrokkene iets hoorden en zouden op 15 december 1998, via Lvov en Boedapest, met de bus naar België zijn gekomen.

Tenslotte verklaart betrokkene dat zijn vader van plan is het bedrijf te verkopen om zo de schulden te betalen en stelt dat hij terug naar Armenië gaat als de situatie rechtgezet is. Daarom vraagt betrokkene een tijdelijk statuut. Betrokkene legt van de verkoop van het huis een advertentie neer.

Er dient vastgesteld te worden dat de feiten die betrokkene aanhaalt niet kunnen beschouwd worden als daden van vervolging omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève. Betrokkene legt geen enkele manier het verband tussen zijn arrestatie (en behandeling) en de criteria van de Conventie. (sic) De beweerde problemen van betrokkene vinden hun oorsprong in een niet- betaalde schuld van zijn

bedrijf, en niet in zijn politieke of regilieuze (sic) overtuiging, zijn nationaliteit of etnie of het behoren tot een sociale groep. Hij brengt bovendien geen elementen aan die erop wijzen dat hij een oneerlijk proces zou krijgen (als gevolg van de klacht die betrokkene indiende tegen G. en S. S.) omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte dient ook vermeld te worden dat betrokkene, in verband met de slagen en verwondingen die hij van S. S. en de politie zou geïncasseerd hebben, nooit een klacht heeft neergelegd of enige andere stappen heeft ondernomen bij een bevoegde hogere instantie. Er kan dus niet gesteld worden dat de Armeense autoriteiten omwille van één van de redenen opgesomd in de Vluchtelingenconventie zouden verzaakt hebben om een eerlijk onderzoek te voeren en betrokkene te beschermen, vermits betrokkene niet eens een poging ondernam om bescherming te bekomen. Bovendien kan, uit de verklaringen van betrokkene dat hij van plan is om terug naar Armenië te gaan van zodra de financiële situatie is rechtgezet (door de verkoop van zijn bedrijf), ernstig getwijfeld worden aan de ernst van de beweerde vrees.

De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde stukken (geldig internationaal paspoort, geboorteakte zoon V., geboorteakte dochter S., huwelijksakte, rijbewijs, krantenartikel over detentiebeleid en krantenadvertentie van verkoop van huis en bedrijf, convocatie) zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggestuurd naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat "zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren"; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1/ van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek;

3. Overwegende dat de verwerende partij voorhoudt dat het annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk zou zijn; dat zij bij brief van 3 oktober 2001 afstand heeft gedaan van deze zogenaamde "exceptie";

4. Overwegende dat de verzoekende partij acht middelen inroept, die bij nader onderzoek tot vier kunnen worden gereduceerd;

4.1. Overwegende dat de eerste drie middelen geput worden uit het feit dat een tolk Armeens-Frans de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het verhoor op

het Commissariaat-generaal heeft vertaald; dat de verzoekende partij artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) geschonden acht (eerste middel), artikel 57 van de "taalwet" (tweede middel, waarschijnlijk bedoelt de verzoekende partij de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken), evenals de motiveringsplicht (derde middel); dat zij in dat verband stelt dat de bestreden beslissing niet kan berusten op deugdelijke motieven wanneer zij gebaseerd is op een verhoor dat geacht wordt "niet te zijn", vermits gebruik werd gemaakt van een tolk die niet voldoet aan de vereiste taalkennis en die de taal van de procedure niet heeft gebruikt;

Overwegende dat de verzoekende partij in de eerste plaats stelt dat, aangezien de asielprocedure in het Nederlands moest verlopen, een tolk Armeens-Nederlands had moeten optreden, nu de verzoekende partij in Vlaanderen woont, de procedure in het Nederlands moest verlopen en de beslissing van de minister in het Nederlands was genomen;

Overwegende dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat de tolk, naast het Armeens, enkel de Franse taal machtig was, noch dat door de tussenkomst van die tolk de asielprocedure in een andere taal werd gevoerd dan het Nederlands, noch dat de ondervragende ambtenaar niet zou hebben verstaan wat de verzoekende partij heeft verklaard;

Overwegende dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk, die de verklaringen van de kandidaat-vluchteling vertaalt, dit rechtstreeks moet doen naar de taal van de procedure;

Overwegende dat men niet goed kan inzien hoe artikel 57 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zou geschonden zijn; dat het taalgebruik in het kader van een asielprocedure wordt geregeld door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en niet door de voornoemde gecoördineerde wetten; dat de door de verzoekende partij aangehaalde bepaling het overigens heeft over disciplinaire sancties lastens ambtenaren die de bepalingen van die wetten omzeilen of ongedaan trachten te maken;

Overwegende dat de verzoekende partij het vervolgens heeft over de motiveringsplicht; dat zij, wat dit beginsel betreft, een aantal verdrags-, grondwets- en wetsartikelen die het telkens hebben over de motivering, op een hoop lijkt te gooien, om dan uiteindelijk te stellen dat de bestreden beslissing niet behoorlijk is gemotiveerd omdat zij gebaseerd is op een verhoor dat, door de tussenkomst van de tolk, plaats zou hebben gevonden in een andere taal dan het Nederlands;

Overwegende dat, zoals reeds gezegd, niet wordt aangetoond dat in het kader van de asielprocedure bij de commissaris-generaal het Nederlands niet zou zijn gebruikt;

Overwegende dat het eerste, tweede en derde middel ongegrond zijn;

4.2. Overwegende dat het vierde, vijfde en zesde middel worden geput uit het beweerde feit dat de bestreden beslissing niet zou aangeven door wie zij werd genomen; dat de verzoekende partij daaruit afleidt dat de motiveringsplicht (nogmaals) werd geschonden (vierde middel), artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet werd miskend (vijfde middel) evenals het "substantiële vormvoorschrift dat oplegt te vermelden wie de beslissing genomen heeft";

Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze werd genomen door de heer P. SMET, toenmalig adjunct-commissaris; dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat beslissingen als de voorliggende ook kunnen worden genomen door de adjunct-commissaris;

Overwegende dat het vierde, vijfde en zesde middel derhalve niet gegrond zijn;

4.3. Overwegende dat een zevende middel wordt geput uit de beweerde schending van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;

Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, meer in het bijzonder voor wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de bepalingen van dit Verdrag bijgevolg geen rechtstreekse werking hebben; dat het middel niet gegrond is;

4.4. Overwegende dat in het achtste middel voor een derde maal wordt voorgehouden dat de motiveringsplicht geschonden werd; dat de verzoekende partij opnieuw de reeks verdrags-, grondwets- en wetbepalingen aanhaalt die het hebben over de motivering;

Overwegende dat de motiveringsplicht van artikel 6 EVRM en artikel 149 van de grondwet van toepassing is op gerechtelijke beslissingen, en niet, zoals te dezen, op beslissingen van administratieve overheden;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de

beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak en deze feiten te beoordelen;

Overwegende dat de commissaris-generaal de asielaanvraag in de eerste plaats weigert omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij onder de criteria van de Vluchtelingenconventie valt; dat de problemen waarvan zij gewag maakt gemeenrechtelijk van aard zijn; dat die vaststelling, die niet wordt betwist, volstond om de asielaanvraag niet ontvankelijk te verklaren;

Overwegende dat het achtste middel niet gegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twintig december tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.